

מצד עון ע"ו, כ"א מצד אכזריות שבע"ז (ראה יב, לא¹⁵),¹⁶ ובזה יומתק מה שמעתיק רש"י פיטם לע"א, ולא - למיתה סתם (דבאכזריות לכאורה מאי נפק"מ).¹⁷

שאלות ד-ה', מוסבים על ביאור כ"ק אדמו"ר בפירש"י האחרון שבפ' פנחס [וכפי שהי' נהוג בשנת תשכ"ה, שבכל התועודות של שבת הי' כ"ק אדמו"ר מבאר פירש"י הראשון והאחרון שבפרשה]. השיחה הוגהה אח"כ ונדפסה בלקוטי שיחות חלק י"ח, שיחה ב' לפ' פנחס. וחלק מהדברים שם הם ממענות כ"ק אדמו"ר דלהלן, וכפי שיצוין.

ד. הקשה במ"ש רש"י (בסיום הסדרה) "שאל"כ יש במשמע שלא אמר להם זו".¹⁸ דא"כ אפשר לומר שמשא לא מסר ח"ו דברי הקב"ה לישראל, ובפרט שהקב"ה אמר לו "צו את בני ישראל ואמרת אליהם"¹⁹ ותירץ שכוונת רש"י הוא, שבאם לא הי' נאמר "ויאמר משה" היינו מפרשים אשר (א) כל פרשת הקרבנות שבפ' פנחס נאמרה מקודם, ביחד עם פ' הקרבנות דאמור וקודם לה (עיין פרש"י אמור כג, ח)²⁰ דאין מוקדם ומאוחר בתורה (כי אז הי' הכרח לפרש כן).²¹ (ב) שמי"ש "צו דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם" (אמור כג, ב) באציהט זיך דאס צו פריער, לפרט מה יאמר אליהם (מכל האמור מקודם בזמן כפ' פנחס) וכהדיוק ופירוט בפ' אמור. על כל מועד בפ"ע "דבר אל בני ישראל" משא"כ בפ' פנחס: הוראה כללית בריש הפרשה, ומשה - ככתוב כבר צוה ואמר להם. כ"ז שנתפרט שיאמר להם, היינו פ' אמור. כן זכרו הלשון בשעת החזרה. אם נכון, ומהו הפירוש בזה, הרי "צו"; "ואמרת" אינם לשון עבר?²²

(15) ושם כי גם את בניהם ואת בנותיהם ישרפו באש לאלהיהם, וע"ש בפרש"י.

(16) לכאורה כאן צ"ל סיום החצאי עיגול.

(17) ע"ש בהערה 21.

(18) על הפסוק (בסיום פרשת קרבנות המועדים) "ויאמר משה אל בני ישראל ככל אשר צוה ה' את משה" פירש"י "ויאמר משה אל בני ישראל. להפסיק הענין דברי ר' ישמעאל לפי שעד כאן דבריו של מקום ופרשת נדרים מתחלת בדבורו של משה הוצרך להפסיק תחלה ולומר שחזר משה ואמר פרשה זו לישראל שאל"כ יש במשמע שלא אמר להם זו, אלא בפרשת נדרים התחיל דבריו".

(19) בתחילת פרשת הקרבנות בפרשתנו (כח, ב).

(20) בפרש"י שם "והקרבתם אשה וגו', הם המוספין האמורים בפרשת פנחס...".

(21) היינו שההכרח הי' מצד זה שלא נאמר בסוף הפרשה ויאמר משה וגו' ומתחיל מיד אח"כ וידבר משה וגו' פרשת הנדרים - ע"ש בהשיחה בסעיף ז'.

(22) כנראה שהחזורים תפסו, שכוונת כ"ק אדמו"ר היתה לומר שהיינו מפרשים שהלשון "צו את בני ישראל" וגו', שנאמר בתחילת פרשת הקרבנות בפ' פנחס, הוא בלשון עבר, היינו שמשא כבר אמרו מקודם לבני ישראל, ולא עכשיו, ולכן צריך לסיים בסוף פרשת פנחס "ויאמר משה" וגו', לומר שרק עכשיו אמרו משה לבני ישראל, ולא שכבר אמרו מקודם, ועל זה שאלו דא"כ יכול להיות הרי"א שהלשון "צו את בני ישראל ואמרת אליהם" הוא שכבר אמרו משה, הרי זה לשון ציווי על העתיד?

ותיקן כ"ק אדמו"ר, שהכוונה הוא בא"א, שהלשון "דבר אל בני ישראל" וגו' שבפרשת אמור, מתייחס להנאמר קודם, והיינו שכבר נאמרה מקודם למשה כל פרשת הקרבנות דפנחס וכו' ועל זה ממשיך ה' לאמר לו, שמתוך כל מה שאמר לו בענין המועדות, ידבר עכשיו לבני ישראל רק מה שנאמר שם, דיני המועדים, ולהזכיר בקיצור הקרבנות, ולא כל פרטי הקרבנות, שזה אי"צ לאמר להם, ורק לאהרן ולבניו שהם המקריבים הקרבנות והלשון "צו את בני ישראל" שבריש פרשת הקרבנות בפנחס הוא הקדמה כללית לכל פרשת הקרבנות דפנחס ואמור שנאמרו בהמשך אחד (לפי סברא זו) ובסוף הורה לו איזה פרטים צריך לחזור לכל בניו. ולפי זה לא הי' משה צריך לאמר לבני ישראל כלל כל פרטי הקרבנות דפ' פנחס, ולכן צריך לכתוב כאן בסוף הפרשה "ויאמר משה אל בני ישראל" וגו' שאין הפשט כנ"ל, אלא זו פרשה שנאמרה בנפרד, עם ציווי שיאמרנו לבני ישראל, וכן עשה שויאמר משה וגו'. - ע"ש בהשיחה בסעיף ו'.

מישיחת נישואין

יום ראשון, ד' תמוז תהא שנת סגולה

ה. נתבאר הטעם מה שלא הוקשה לו לרש"י על הפסוק "וידבר משה" שבפ' אמור (כג, מד) כי פרשת אמור נאמרה בשנה השני לצאתם ממצרים. ומכיון שדיני הפרשה הם בכניסתם לארץ,²³ הי אפשר לומר (באם לא הי כתוב וידבר משה) שמשה לא מסר מיד, וחיכה עד הזמן שהי טרם כניסתם לארץ, כי הי עסוק ללמוד עמהם ההלכות הנוגעים מיד.

שאלה: מצד פשטות הענינים שאין מוקדם ומאוחר בתורה (כאשר אין הכרח לזה), נאמרה פרשת אמור קודם לפ' במדבר. א' אייר היינו בחורב שהוא מהלך יא' יום משם לקדש ברנע, ומשם מהלך לא"י (ובנתיים כמה הל' שהזמ"ג: דגלים, מסעות, פ"ש, ומקודם לזה מניין כל בנ"י וכו' וכו'). לשילוח המרגלים (כן נאמר בהתוועדות). ובמילא קודם להגזירה "ובניכם גו' במדבר ארבעים שנה", וחשבו שיכנסו מיד-לארץ מבלי להסתובב כו', וא"כ, איך אפ"ל שהמתין משה,

דהוה ל"י ללמוד עמהם מיד, כי חשבו שפני-יכנסו לארץ?²⁴

אם אפשר לומר עפ"י מ"ש רש"י (שלח יד, לג) שמעשו את העגל עלתה גזירה זו במחשבה, ומשה ידע מזה. אם זה נכון? אזי לא נכון מה שפרש"י ר"פ דברים בדברי משה,²⁵ ומה שנאמר למרגלים ע"י משה,²⁶ וכו' וכו'.²⁷

(23) ע"ש בהשיחה בסעיף ד' - שהכוונה שחלק מהמצוות שנאמרו שם (כעומר, חדש, שתי הלחם) שייכים רק כשנכנסו לארץ.

(24) שאלתם היא, דמכיון שהי לפני גזירת המרגלים והיו אמורים להכנס לארץ מיד, הי משה צריך לומר להם תיכף כל פרטי הלכות אלו שנוגעים בארץ.

ותשובת כ"ק אדמו"ר היא דגם בלי גזירת המרגלים, עדיין הי לוקח משך זמן מסויים עד שייכנסו לארץ, ובינתיים בהזמן ההוא יש הלכות אחרות שנוגים לפועל אז, ולהם דין קדימה. - ע"ש בהשיחה בסעיף ד' ובהערה 22.

(25) בפסוק ב' שם "אחד עשר יום מחרב" וגו', ע"ש ברש"י שהיתה שכינה מתלבטת (אז בכ' אייר בשנה השנית)למהר ביאתכם לארץ.

(26) ע' בפרשת שלח יד, כו ואילך.

(27) להעיר ממשות לב, ח ואילך.

תשורה
מישמהת נישותין
 של משה נתן הלוי ושרה אידלא פישער

- ג -

ד. הקשה במ"ש רש"י (בסיום הסדרה) "שאל"כ יש במשמע שלא אמר להם זו",
 דאין אפשר לומר שמשה לא מסר ח"ו דברי הקב"ה לישראל, ובפרט שהקב"ה אמר לו
 "צו את בני ישראל ואמרת אליהם" ותיירץ שכוננה רש"י הוא, שבאם לא הי' נאמר
 "ויאמר כשה" היינו מפרשים אשר (א) כל פרשה הקרבנוה שבפ" פנחס נאמרה מקודם,
 דיאר עץ ה' הנרקוה - באור ונרפא זה (עין פרי אפר פ"א, א) פ"ד
 דאין מוקדם ומאוחר בחורה (כי אז הי' הכרח לפרש כן). (ב) שמ"ש "צו" אל
 (אצ"ל פ"ד)
 בני ישראל ואמרת אליהם" באציהט זיך דאס צו פריער, ומשה וכבר צוה ואמר להם.
 - כן זכרו הלשון בסעף החזרה. אם נכון, ומהו הפירוש בזה, הרי "צו", "ואמרת".

הקב"ה

יבס לשון עבר?

ה. נחבאר הטעם מה שלא הוקשה לו לרש"י על הפסוק "וידבר משה" שבפ" אמור
 (כג, מד) - כי פרשה אמור נאמרה בשנה השני' לצאתם ממצרים, ומכיון שדיני הפרשה
 הם בכניסתם לארץ, הי' אפשר לומר (באם לא הי' כחוב וידבר משה) שמשה לא מסר
 מיד, וחיכה עד הזמן שיהי' טרם כניסתם לארץ, כי הי' עסוק ללמוד עמהם ההלכות
 הנוגעים מיד.

ענין הדין (משה) ענין הדין (משה) ענין הדין (משה) ענין הדין (משה) ענין הדין (משה)

שאלה: מצד פסוק הענינים שאין מוקדם וכאוחר בחורה אצ"ל (כאשר אין
 אצ"ל לרש"י - הי' אצ"ל) (ובמשך עין מאור להמשך) גי' ו-אצ"ל
 הכרח לזה, נאמרה פרשה אמור קודם לשלוח המרגלים, ובמילא - קודם להגזירה
 "ובניכם גו" במדבר ארבעים שנה", וחשבו שיכנסו סוף לארץ בא"כ, אין אמת
 אפ"ל שלכתין משה, דהוה ל"ל ללמוד עמהם מיד, כי חשבו ש"י יכנסו לארץ?
 אם אפשר לומר עפ"י מ"ש רש"י (שלח יד, לג) "אצ"ל אה העגל עלתה
 גזירה זו במחשבה", ומשה ידע מזה. אם נכון - אצ"ל אה עפ"ל
 ר"ל ב' ע"ל אצ"ל, ויהי' אצ"ל ע"י אצ"ל, ור"ל ור"ל.